

ถ้าอยู่ได้นานกว่านี้ มีอะไรอยากทำบ้างไหมครับ

어떤 죽음이 삶에게 말했다

-- เรียนรู้คุณค่าชีวิตที่คุณทำหล่นหาย
ผ่านการตัดสินใจของผู้ป่วยระยะสุดท้าย
เวลาชีวิตที่เหลืออยู่จะเป็นผู้เล่าให้เราฟัง --

นายแพทย์คิมบ็อมช็อก เขียน
จารุพรรณ สีดาจิตต์วันนี แปล

เมื่อความตายที่ถูกกำหนดไว้ มาเยือนตรงหน้า

#

...คนเราไม่ว่าใครต่างก็เกิดมาพร้อมกับคำถามที่ว่า “ชีวิตที่ได้มานี้เราจะใช้อย่างคุ้มค่ามากน้อยเพียงใด” หากนิยามว่านี่คือโจทย์ชีวิตข้อหนึ่ง ก็ถือได้ว่าแต่ละคนต่างกำลังแก้โจทย์นี้ในหนทางของตนเอง ไม่สำคัญว่าโจทย์ข้อนี้จะได้รับการตีแตกหรือไม่ และแตกด้วยวิธีใด ทุกคนต่างก็รู้แน่ว่าผลลัพธ์ที่ได้ก็คือความตายที่คับคูลานมาหาเราในท้ายที่สุดนั่นเอง สมมติว่าคุณได้รู้อายุขัยของตนเอง แม้การได้ล่วงรู้วาระสุดท้ายจะเป็นเรื่องที่น่าเจ็บปวด แต่ถ้าลองคิดต่างออกไปสักนิด นั่นอาจเป็นความโชคดีราวกับได้โบนัสพิเศษก็เป็นได้ เพราะปกติแล้วผู้คนต่างใช้ชีวิตโดยที่ไม่รู้เลยว่าตัวเองมีเวลาเหลืออยู่อีกนานเท่าไร ถ้าคุณได้รับโจทย์ชีวิตมาว่า “เฮลละ คุณมีเวลาเหลืออยู่อีก xx วัน ในช่วงเวลานี้มีอะไรที่อยากลองทำบ้างไหม” แน่นอนว่าไม่มีใครมาดำเนินได้ถ้าคุณไม่อาจแก้โจทย์หรือทำตามเป้าหมายได้สำเร็จ แต่จะเสียตายเป็นมากกว่าถ้าคุณไม่ยอมลงมือทำ

ความโกรธเคืองของคนที่พยายามอย่างหนัก มาถึงชีวิต

ผู้ป่วยชายรายหนึ่งถึงตาคุดันราวกับจะฆ่าผมให้
ตายเลยทีเดียว

“หมอบอกว่าผมรักษาด้วยคีโม (เคมีบำบัด) ไม่ได้
อีกต่อไปแล้ว นี่มันหมายความว่าไงครับ”

“หมอได้ลองรักษาด้วยวิธีคีโมทุกชนิดที่เกี่ยวข้องกับ
มะเร็งไตเท่าที่มี แต่หมดหนทางแล้วจริงๆ ครับ”

“ก็เห็นข่าวว่าคิดค้นยาชนิดใหม่ๆ ออกมาเยอะแยะ
ไม่ใช่หรือไงครับ”

“ต่อให้ใช้ยาที่ถูกคิดค้นขึ้นมาใหม่ สภาพร่างกายคุณ
ตอนนี้ก็ไม่ตอบสนองต่อการรักษาอยู่ดีครับ หมอคิดว่า
ถ้าได้รับการรักษาด้วยการดูแลแบบประคับประคอง (การ
รักษาเพื่อช่วยบรรเทาความเจ็บปวดจากโรคมะเร็งให้กับ
ผู้ป่วยเมื่อระยะสุดท้ายมาถึง) น่าจะเป็นผลดีกับผู้ป่วย
มากกว่าครับ”

“ถ้าอย่างนั้นหมอบอกว่าผมต้องตายด้วยสภาพ
แบบนี้หรือครับ นี่เป็นสิ่งที่ออกมาจากปากของคนเป็น
หมอหรือ!”

น้ำเสียงของชายคนนั้นดังขึ้นเรื่อย ๆ ผมรับมือกับเขาที่กำลังพองพริ้วความคับแค้นใจที่ซ่อนอยู่ภายในออกมาจนเส้นเอ็นที่คอปูดขึ้นอยู่พักหนึ่ง ทำยที่สุด เขาก็บอกว่าจะไปขอความเห็นจากแพทย์โรงพยาบาลอื่นอีกครั้ง พร้อมกับนำประวัติการรักษาและใบความเห็นแพทย์ในครั้งนี้อย่างไปด้วย ก่อนที่จะจากไปเขาก็ไม่วายตะโกนเสียงดังเสียจนผู้คนในโรงพยาบาลต่างเสียชีวิตไปตาม ๆ กัน

หลังเสร็จสิ้นงานตรวจรักษาผู้ป่วยนอกในวันนั้น คุณพยาบาลแผนกผู้ป่วยนอกตาไวคนหนึ่งก็พุดขึ้นมาว่า

“คุณหมอคะ ผู้ป่วยคนนั้นสายตาเขาเรื่องไม่ใช่เล่นเลยนะคะ อย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อคุณหมอเลย”

แม้พยาบาลคนนั้นจะเข้ามาในห้องตรวจเพียงชั่วครู่เมื่อผู้ป่วยเริ่มขึ้นเสียง เธอก็ยังรับรู้ได้ถึงความคับแค้นที่แฝงอยู่ในแววตาของผู้ป่วยคนนั้น

จริงอย่างที่เธอพูด หากผู้ป่วยคนนั้นถือมีดสักเล่มไว้ในมือ เขาก็คงพุ่งเข้ามาหาผมอย่างไม่ลังเล ตั้งแต่ออกตรวจผู้ป่วยนอกมา นี่เป็นครั้งแรกที่ผมรู้สึกเหมือนถูกผู้ป่วยคุกคาม ทว่าเมื่อเวลาผ่านไปไม่นาน ผู้ป่วยรายนั้นก็กลับมาที่โรงพยาบาลอีกครั้ง ดวงตาที่เคยเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยวก็อ่อนคลายลงกว่าเดิมมาก ด้วยสภาพร่างกายของเขาที่แม้แต่โรงพยาบาลอื่นก็ทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้

และการที่ต่อไปถึงที่นั่นยังเป็นการย้ำเตือนให้ตัวเขารับรู้ถึงความจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้อีกต่อไป แถมยังดูเหมือนจะถูกตำหนิจากแพทย์ที่โรงพยาบาลนั้นมาด้วยว่าทำไมทำไมถึงไม่เข้ารับการรักษาต่อที่เดิม ดังนั้น เขาจึงกลับมาหาผมและขอร้องให้ผมทำเคมีบำบัดให้เขาอีกครั้ง

“คุณหมอครับ ผมไม่สนว่าจะต้องใช้เงินเท่าไรช่วยทำเคมีให้ผมเหมือนแต่ก่อนได้ไหม ผมขอรับล่ะ”

วินาทีที่เขาพูดจบ คำว่า “เงิน” ที่ออกมานั้นก็ทำให้หัวใจของผมเจ็บแปลบทันใด เขาตั้งใจจะบอกว่าเพราะมีเงินเลยอยากลองทำทุกวิถีทางหรือเปล่า หรือจะบอกว่าตัวเขาเองมีเงิน อย่ามาดูถูกกันนะ แล้วถ้าหากไม่ใช่ก็เขาจะสื่อว่าเงินที่มีก็ต้องใช้ให้หมดก่อนตายใช้ไหม ไม่ว่าจะทางใด สิ่งที่เห็นได้ชัดก็คือเขาไม่มีทางถอยหลังกลับแน่ ผมจึงอธิบายถึงความจริงที่ว่าหากรักษาต่อ ผู้ป่วยก็ต้องจ่ายค่ายาเองทั้งหมดโดยที่เป็นยาตัวเก่าที่เคยรักษาและผู้ป่วยก็ทราบดีหลังจากคิดไตร่ตรองแล้วว่ามันไม่ได้ผลอะไรจริงๆ

“จริง ๆ ยาไม่ค่อยจะได้ผลแล้ว แต่อย่างไรก็ลองใช้ดูอีกสักเดือนแล้วกันครับ หลังหนึ่งเดือนแล้วให้เข้ารับการทําสีทีสแกน (CT scan) หากพบว่าก้อนมะเร็งมีขนาดใหญ่ขึ้น ถึงตอนนั้นต้องหยุดทำเคมีอย่างไม่มีข้อแม้ะครับ เข้าใจไหม”

เขาจึงเจียบราวกับต้องยอมรับในสิ่งที่ผมพูดอย่าง
ช่วยไม่ได้

ท้ายที่สุด การทำเคมีบำบัดก็ดำเนินไปอีกหนึ่งเดือน
แต่ประสิทธิภาพของมันนั้นไม่ได้ผลอีกต่อไปตามที่
คาดการณ์เอาไว้ ก้อนมะเร็งมีขนาดใหญ่ขึ้นกว่าเดิม
เป็นเท่าตัวจนเขารู้สึกทรมานอย่างแสนสาหัส

“คุณหมอครับ มันปวดหนักขึ้นจนผมทนไม่ไหวแล้ว
ใช้ชี้นทุกคืนเลยครับ”

ในตอนนี้กระบวนการรักษาของเขาต้องไปยังขั้นตอน
การรักษาแบบประคับประคอง (palliative care) แล้ว
สุดท้ายเขาก็ต้องรักษาตัวที่โรงพยาบาล พร้อมเข้ารับ
คำปรึกษาเกี่ยวกับกับทีมผู้ดูแลผู้ป่วยและเรื่องสิทธิ
ประกันสังคม ในขั้นตอนนี้ทำให้ผมได้รู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ
ตัวผู้ป่วยรายนี้

ผู้ป่วยเป็นลูกชายคนโตท่ามกลางพี่น้องแปดคน
ในครอบครัวเกษตรกรยากจน เขาต้องรับหน้าที่เป็นผู้นำ
ครอบครัวคอยดูแลน้องๆ เพราะความเป็นอยู่ภายในบ้าน
ไม่สู้ดีนัก ชายคนนี้ตั้งต้นที่จะเข้าเรียนมหาวิทยาลัยให้ได้
แม้ครอบครัวอยากให้ทำไร่ทำนาเหมือนอย่างพ่อแต่เขา
ก็ไม่สนใจ กลางวันทำงาน ตกกลางคืนแอบอ่านหนังสือ
ขยันหมั่นเพียรอย่างนี้ จนท้ายที่สุดก็สอบเข้ามหาวิทยาลัย

ได้ตามที่ตั้งใจ แม้ครอบครัวจะจ่ายส่งเสียค่าเทอมให้
ไม่ไหว แต่เขาก็ยังคงพยายามต่อไปโดยทำงานหาเงิน
ไปด้วยเรียนไปด้วย หลังเรียนจบเขาก็หางานและยังคง
พยายามอย่างหนักเหมือนทุกที จนกระทั่งได้ดำรงตำแหน่ง
เป็นผู้บริหารของบริษัทต่างชาติ เขาเปลี่ยนความเป็นไป
ไม่ได้ให้เป็นไปได้เสมอ นั่นคือรูปแบบชีวิตที่เขาใช้เสมอมา

เมื่อเข้าสู่ช่วงอายุห้าสิบกลางๆ ความเปลี่ยนแปลง
ก็มาเยือนชีวิตเขาอีกครั้งเมื่อพบว่าปมมะเร็งที่โต เขา
เข้ารับการผ่าตัดและบำบัดรักษาคอนจูเหมือนว่าจะหายดี
แล้ว แต่ไม่กี่ปีต่อมา มะเร็งก็ลุกลามไปที่กระดูกสันหลัง
และต่อมน้ำเหลือง เขาจึงต้องเผชิญกับสิ่งที่ไม่อาจแก้ไขได้
ด้วยความมุ่งมั่นของตนเอง และยังคงใช้ความเชื่อมั่นที่เคย
พาชีวิตเขามาสู่จุดนี้ในการรักษามะเร็ง การรักษาที่ทำให้
ผู้ป่วยรายอื่นแทบทนไม่ไหว เขากลับอดทนได้เป็นอย่างดี
เมื่อร่างกายต้องย่ำด้านมะเร็งที่เคยใช้ ทำให้ก้อนมะเร็ง
ของเขาค่อยๆ ใหญ่ขึ้น เขาก็เปลี่ยนไปใช้ยาต้านมะเร็ง
ชนิดอื่นเพื่อรักษาต่อไปอย่างไม่ถอยใจ แม้จะเข้ารับการ
รักษาด้วยการทำเคมีบำบัดมาประมาณสามปี แต่เขาก็ยัง
คงไปทำงานที่บริษัทอย่างสม่ำเสมอ เมื่อมีกินเลี้ยงบริษัท
ก็แค่หลีกเลี่ยงที่จะไม่ดื่มสุรานั้น แถมยังออกไปทำงาน
นอกสถานที่และขยันทำงานมากกว่าปกติถึงสองเท่า

จนเป็นที่ตื่นตะลึงของคนอื่นๆ ว่าทำไมเคมีบำบัดแล้วยังทำงานขนาดนี้ไหวได้อย่างไร

ทว่าขนาดของเนื้องอกค่อยๆ ใหญ่ขึ้นจนการรักษาด้วยการทำเคมีบำบัดนั้นไม่ได้ผลอีกต่อไป และตอนนี้ก็ไม่มียาชนิดใดที่ใช้ได้แล้วด้วย ทุกสิ่งต่อจากนี้ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าโรคมะเร็งนั้นจะคุมบังเหียนร่างกายเขาให้เป็นไปในทิศทางใด โดยที่ตัวเขาเองก็ไม่มีสิทธิ์หรืออำนาจใดๆ ในการควบคุมชีวิตอีกต่อไปแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่ชีวิตเขาต้องเผชิญกับ “ช่วงเวลาที่ถูกพรากไป”

ในขั้นตอนเข้ารับการรักษาสำหรับการดูแลแบบประคับประคองนั้นก็คงหลีกเลี่ยงไม่พ้นการพาครอบครัวเข้ามาร่วมรับคำปรึกษาดูด้วย เพราะท้ายที่สุดผู้ที่มีส่วนอย่างมากในการวางแผนดูแลผู้ป่วยและผู้ที่อยู่เคียงข้างผู้ป่วยยามวาระสุดท้ายก็คือครอบครัวเท่านั้น ส่วนมากแต่ละครอบครัวก็จะมีปัญหาเล็กใหญ่แตกต่างกันไป แต่ในกรณีของครอบครัวผู้ป่วยชายรายนี้มีปัญหาอยู่ตรงที่ภรรยาของเขาและความสัมพันธ์กับลูกๆ

เมื่อได้ลองพูดคุยแล้ว ผมพบว่าสามีและภรรยาคู่นี้ไว้ซึ่งสายสัมพันธ์ทางใจ เป็นคู่ผัวตัวเมียก็จริง แต่ดูเป็นเพียงคนที่อยู่ด้วยกันมากกว่า ไม่มีอะไรพิเศษไปมากกว่านั้น ต่างคนต่างไม่รับรู้ความคิดซึ่งกันและกัน ข้ายังไม่อยากที่จะ

รับรู้ด้วย แม้แต่บทสนทนาเรื่องระหว่างทั้งสองก็ดูจะไม่มี
เช่นเดียวกัน ทั้งสองคนอยู่ด้วยกันมาค่อนข้างนาน แต่อยู่
เพื่อทำหน้าที่พ่อแม่ให้ลูกๆ มากกว่าอยู่เป็นคู่ชีวิต ซึ่งเป็น
ผลพวงจากการที่ภรรยาใช้ชีวิตด้วยการถูกสามีผู้มีนิสัย
แข็งกร้าวกดดันมากกว่าสามสิบปี ภรรยาบอกว่าเธอไม่เคย
รู้สึกเห็นอกเห็นใจหรือสงสารสามีเลย แต่ด้วยความที่เธอ
เป็นสามีและพ่อของลูกๆ ตามกฎหมายแล้ว เธอก็จะทำ
ในสิ่งที่เธอควรทำจนกว่าเธอจะจากโลกนี้ไป ในขณะที่เธอ
กำลังพูดอยู่นั้น ผมไม่รู้สึกรู้ถึงความรักใคร่ห่วงใยเลย
แม้แต่บ่อย รวกับว่าสำหรับเธอฉันเป็นเพียงแค่พยาบาล
ประจำตัวของสามีและทำตามหน้าที่ไปก็เท่านั้น

เหล่าลูกๆ ก็เช่นกัน ถึงจะค่อนข้างเชื่อฟังแม่เป็น
อย่างดี แต่ในส่วนของพ่อนั้นมักยุ่งอยู่กับงานที่บริษัท
และไม่ค่อยอ่อนโยนกับลูกๆ พวกเขาต่างบอกว่าชอบเวลา
ที่พ่อไม่อยู่บ้านมากกว่า หากจู่ๆ วันดีคืนดีพ่อบ้าน
บรรยากาศภายในบ้านก็จะปกคลุมไปด้วยความเงียบ
และความเย็นชาที่ไม่ทราบสาเหตุ แต่พ่อบ้านไหนที่บ้าน
ไม่มีพ่อบ้านทั้งบ้านก็จะกลับมาสู่บรรยากาศสงบสุขอีกครั้ง
ในเรื่องการเรียนของเด็กๆ นั้นเรียกได้ว่า “ไม่ได้ชั่วชั่วเหว”
เท่าพ่อไม่เคยพอใจในเรื่องการเรียนของพวกเขาเลย

ผมนั้นพอคาดเดาได้ว่าในมุมมองผู้ป่วยที่เคยต้อง
เวียนเพื่อก้าวข้ามข้อจำกัดด้านฐานะทางบ้านที่ยากลำบาก
คงไม่มีทางเข้าใจเหล่าลูกๆ ที่เกิดมาในสภาพแวดล้อม
พร้อมทุกอย่างโดยไม่ต้องพยายามมากมาย ถึงแม้ในมุม
ของเด็กๆ จะพยายามบอกว่าพวกเขาทำเต็มที่แล้วก็ตาม
เพียงแต่มันไม่ถึงมาตรฐานของผู้เป็นพ่อก็เท่านั้น ผมนึก
ภาพที่ผู้ป่วยขาดความโกรธใส่บรรดาลูกๆ ได้ไม่ยากเลย

ผมพบเห็น “มนุษย์เงินเดือน” ที่หมกมุ่นกับงาน
อยู่รอบตัวเต็มไปหมด แน่นอนว่าพวกเขาก็คงจะบอกว่า
ทำเพื่อครอบครัว แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับแตกต่างออกไป
เพราะยิ่งเขาทำงานเพื่อครอบครัวมากเท่าไร ครอบครัว
ก็ยิ่งคิดว่าไม่ได้ทำเพื่อพวกเขาเท่าไรนั้น สุดท้ายแล้วการ
มีอยู่ของเขาจะดำรงอยู่ในฐานะเพียงผู้อยู่อาศัยที่หาเงิน
มาจ่ายค่าเช่าโดยที่ตัวเองก็ไม่รู้ตัว คนประเภทนี้แม้กระทั่ง
นิสัยที่ใช้เงินที่ทำงานก็ยังนำมาใช้กับคนที่บ้านราวกับครอบครัว
เป็นลูกน้องอีกด้วย และผู้ป่วยรายนี้ก็ไม่ได้แตกต่างจาก
คนประเภทนั้นเท่าไรนัก จึงเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าทำไมเขา
จึงเป็นที่พึ่งให้กับภรรยาและลูกๆ ไม่ได้

ระหว่างที่เขารักษาตัวอยู่โรงพยาบาลส่วนใหญ่ก็จะ
อยู่ตามลำพัง นอกจากภรรยาแล้ว คนอื่นๆ ในครอบครัว
ก็แทบไม่มีใครมาหา ส่วนลูกๆ ก็ไม่มีใครเข้ามาเยี่ยมเลย

แม้แต่คนเดียว เมื่อใดที่ผมออกตรวจผู้ป่วยประจำวัน ก็จะได้เห็นเขาเปิดหน้าจอคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กทิ้งไว้ คอยดูตารางหุ้นแล้วก็จดจ่ออยู่กับอะไรบางอย่าง อย่างไรก็ตาม เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยาด้านมะเร็งไม่ได้ผลอีกต่อไป เขาก็เปลี่ยนไปไม่เหมือนเก่า เริ่มร้องไห้อวดครวญกับความเจ็บปวดที่ไร้ซึ่งหนทางบรรเทา ณ ตอนนั้น ไม่ว่าความมุ่งมั่นใดๆ ก็ไม่อาจซื้อเวลาแห่งความตายที่ใกล้เข้ามาทำได้เพียงเตรียมตัวเตรียมใจรอเวลาที่จะจากไปเท่านั้น

เมื่อไม่นานมานี้ ผังตัวภรรยาได้เข้ามายังแผนกผู้ป่วยนอก ผมจึงส่งข่าวเกี่ยวกับผู้ป่วยไปว่าตอนนี้สามีของเธออ่อนแรงลงมาก การขับถ่ายเคลื่อนไหวร่างกายก็เริ่มไม่ค่อยสะดวก ต้องมีใครสักคนที่มาคอยช่วยเหลือเขาจึงจะใช้ชีวิตประจำวันแบบปกติได้ ทว่าถึงสภาพร่างกายเขาจะเป็นอย่างนั้นก็ตาม แต่เพราะเขาเป็นคนแข็งแรงกระฉับกระเฉงเวลาที่ช่วยประคองเข้าห้องน้ำหรือรับประทานอาหารเขาจะค่อนข้างรู้จักระมัดระวังจนเหล่าพยาบาลที่คอยช่วยเหลือดูแลนั้นต่างพากันบ่นเบี่ยง กว่าภรรยาจะยอมปรึกษาบอกเหตุผลที่เธอมาหาผมถึงที่นี่ ต่อเมื่อผมบอกเล่าความคืบหน้าของอาการสามีของเธอ เธอบอกว่าสามีสั่งให้ไปที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแห่งชาติโซลเพื่อนำยาด้านมะเร็งที่เคยกินมาให้ ตอนนี้เขาไม่มีเรี่ยวแรงพอที่จะทำอะไร

ด้วยตัวเองได้อีกต่อไป ต้องพึ่งพาคนอื่นอย่างไม่มีโอกาสเหลือเลย อาจเป็นไปได้ว่าเขาอยากแข็งแกร่งขึ้นกว่านี้ ด้วยการหายาต้านมะเร็งมากินสักหน่อยก็ยังดี ผมเข้าใจความรู้สึกของเขาดี แต่นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ผมจึงบอกกับภรรยาเขาอย่างหนักแน่นว่า

“ทางญาติผู้ป่วยก็คงทราบดีนะครับว่าตอนนี้ไม่มียาต้านมะเร็งตัวไหนที่ใช้รักษาเขาได้แล้ว และต่อจากนี้ผมก็จ่ายใบสั่งยาต้านมะเร็งไม่ได้อีกแล้วครับ”

ถึงพูดอย่างนั้นไปก็ตาม ผมก็ยังกังวลว่าทางฝั่งภรรยาจะโดนสามีกดดันหรือไม่หากกลับไปมือเปล่า

“กลับไปแล้วใช้ข้ออ้างของผมก็ได้ครับว่าคุณหมอโมโหใส่พร้อมกับบอกว่าจ่ายใบสั่งยาให้ไม่ได้ หมดหนทางที่จะได้ยาแล้ว คุณหมอก็โกรธสุดขีดเลย บอกไปแบบนี้ นะครับ”

สำหรับตัวผมเองก็ยังคิดว่านั่นไม่ใช่ข้ออ้างที่สามีเธอจะพึ่งเท่าไรนัก ทว่าทางฝั่งภรณาก็ไม่ได้มีคำพูดใดๆ ออกมา เธอออกจากห้องตรวจไปพร้อมกับเอ่ยคำล้าสนๆ ทั้งเอาไว้ว่า “ถึงสามีจะเป็นคนนิสัยแปลกๆ และชอบทำให้อื่นลำบากไปด้วย แต่อย่างไรก็ขอบคุณคุณหมออะนะคะ ที่รับฟังฉันอย่างเต็มที่” พอผมได้ยินดังนั้นจึงพูดสิ่งที่ผมรู้สึกกับผู้ป่วยให้กับภรรยาเขาโดยตรง

“สามีของคุณใช้ชีวิตอย่างหนักเกินไปนะสิครับก็เลยเป็นแบบนี้ เพราะใช้ชีวิตมาอย่างยากลำบาก พอถึงตอนที่ต้องจากไปก็ไม่อาจปล่อยวางได้ ขึ้นชื่อว่าเป็นนิสัยติดตัวมาตั้งแต่เกิดก็คงเปลี่ยนกันไม่ได้ง่าย ๆ แต่อย่างน้อย ๆ ก่อนตายก็ควรเปลี่ยนบ้าง...แต่กับสามีของคุณคงยากมากเลยครับ

หลังจากที่ฝั่งภรรยาฟังที่ผมพูดเจียบ ๆ เธอก็พูดออกมาด้วยน้ำเสียงสงบ

“ถึงแม้มาได้เท่านี้ แต่พวกเรารู้ดีว่าที่ยู่มาจนถึงตอนนี้ได้นั้นก็เพราะคุณหมอให้การรักษายอดเยี่ยม ขอบคุณนะคะคุณหมอ”

ผมรู้สึกไม่คุ้นเคยกับคำกล่าวขอบคุณอย่างจริงใจของเธอเลย แต่พอมาลองคิดดูแล้ว ด้วยความสัตย์จริงผมคิดว่าไม่เคยได้ยินคำขอบคุณออกมาจากฝั่งของผู้ป่วยเลยในตลอดระยะเวลาการรักษาว่าสามปี ครั้นจะคิดว่าเขาอาจขอบคุณใครสักคนที่ไม่ใช่ผม แต่เขาก็ดูเป็นคนประเภทที่ไม่พูดคำว่ารักกับใครอยู่ดี ที่ผ่านมามีสีหน้าเคร่งเครียดจริงจังมาโดยตลอด และตลอดระยะเวลาสามปีมานี้ก็แสดงอารมณ์โกรธออกมาหลายต่อหลายครั้งอยู่เหมือนกัน ภายในใจของเขาคงถูกครอบงำด้วยความรู้สึกโกรธเคือง ไม่ว่าจะโกรธเคืองต่อโชคชะตาที่ต้องเติบโต

어떤 죽음이 삶에게 말했다

ถ้าอยู่ได้นานกว่านี้ มีอะไรอยากทำบ้างไหมครับ

เขียน นายแพทย์คิมบ็อมซ็อก

แปล จารุพรรณ สีดาสุติวัฒน์

ออกแบบปก วรากร เพชรเขียน

ภาพประกอบ nowloadin6

บรรณาธิการต้นฉบับ ตรีโรจน์ ไพบูลย์พงษ์

พิมพ์ครั้งที่ 1: กันยายน 2566

ราคา 265 บาท

Original Title: 어떤 죽음이 삶에게 말했다

Some Death Told To Life

Copyright © 2021 by 김범석

All rights reserved.

Thai Translation Copyright © 2023 NANMEEBOOKS CO., LTD.

Thai translation rights arranged with Munhakdongne Publishing Corp.

Through EYA (Eric Yang Agency)

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2566: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

คิมบ็อมซ็อก.

ถ้าอยู่ได้นานกว่านี้ มีอะไรอยากทำบ้างไหมครับ.-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2566.
328 หน้า.

1. จิตวิทยาประยุกต์. I. จารุพรรณ สีดาสุติวัฒน์, ผู้แปล.

II. nowloadin6, ผู้วาดภาพประกอบ III. ชื่อเรื่อง.

158

ISBN 978-616-04-6139-4

เพลงและพิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

Bloom

จัดพิมพ์โดย บลูม พับลิชชิง ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

www.facebook.com/bloomread

Copyrighted material